

POSTANOWIENIE

Dnia 10 grudnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Pietruszyński

w sprawie **I.K.**

skazanej z art. 148 §1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 10 grudnia 2025 r.

wniosku skaranej o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 11 maja 2016 r., sygn. II AKa 113/16,

zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Słupsku

z dnia 12 stycznia 2016 r., sygn. II K 35/15

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej bezzasadności.

UZASADNIENIE

Skazana wystąpiła do Sądu Najwyższego z wnioskiem o wznowienie postępowania sądowego zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 11 maja 2016 r., sygn. II AKa 113/16, z powołaniem się na dołączoną do wniosku opinię lekarską, z której - w jej przekonaniu - miałoby wynikać, że z uwagi na określone, ustalone w sprawie uwarunkowania jej zdrowia fizycznego i warunki przestrzenne miejsca zdarzenia, przypisanie jej przestępstwa z art. 148 § 1 k.k. było dowodowo niezasadne.

Wniosła też o ustanowienie obrońcy z urzędu dla sporządzenia formalnie dopuszczalnego wniosku o wznowienie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z treścią art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k. postępowanie sądowe zakończone prawomocnym orzeczeniem wznowia się, jeżeli po wydaniu orzeczenia ujawnią się nowe fakty lub dowody wskazujące na to, że skazany nie popełnił czynu albo czyn jego nie stanowi przestępstwa albo skazany nie podlega karze. Wskazana podstawa wznowienia zachodzi dopiero wtedy, gdy zaprezentowane nowe dowody w wysokim stopniu uprawdopodobniają wadliwość wydanego orzeczenia i z tym samym prawdopodobieństwem wskazują, że po wznowieniu postępowania zapadnie rozstrzygnięcie diametralnie odmienne od poprzedniego, w tym uniewinnienie skazanego.

Zdaniem Sądu Najwyższego, dowód rzeczowy wskazany we wniosku o wznowienie w postaci opinii sądowo - lekarskiej, choć formalnie dowód nowy, nie daje podstawy do stwierdzenia, że zostały zrealizowane przesłanki umożliwiające wznowienie postępowania na wskazanej powyżej podstawie prawnej. Z opinii tej mimo, że oparta została (co lojalnie wskazano w opinii) na ograniczonym materiale dowodowym (bez uwzględnienia istotnych dowodów osobowych w postaci pełnych wyjaśnień oskarżonej, a przede wszystkim uzupełniającej opinii biegłej co do możliwości zadania przez skazaną ciosu nożem, w określonych warunkach fizyczno-przestrzennych zdarzenia (uwzględniających również wzrost tych osób i stan psychofizyczny skazanej), nie wynikają wnioski, które mogłyby z dużym prawdopodobieństwem zmienić podstawę faktyczną rozstrzygnięcia, zgodnie z oczekiwaniem skazanej.

Z dowodu tego mimo jego niepełnej podstawy dowodowej wynika, że nawet w ustalonym stanie zdrowia fizycznego skazanej (wynikającym z doznanego w przeszłości urazu stawu ramiennego), istniało prawdopodobieństwo, iż zakres ruchów w tym stawie mógł być nieco ograniczony, lecz nie do tego stopnia, aby w oparciu o analizowany materiał, kategorycznie wykluczyć możliwość zadania przez skazaną ciosu nożem.

Rozważając zasadność wniosku, Sąd Najwyższy nie pominął również wypowiedzi zawartej w pkt 3 opinii. Analiza tej wypowiedzi w płaszczyźnie ustaleń faktycznych

sprawy prowadzi do wniosku, że założenie o „bardzo bliskiej odległości skazanej od pokrzywdzonego” niewynikające z ustaleń faktycznych dokonanych przez sąd pierwszej instancji, nie wykluczyło (choć wskazano, że mogło to być znacznie utrudnione) możliwości przyjęcia, zadania przez skazaną pokrzywdzonemu ciosu nożem w sposób ustalony w orzeczeniu tego sądu. Zatem mając na uwadze, że kwestia możliwości zadania przez skazaną pokrzywdzonemu ciosu nożem, z uwzględnieniem przebytego przez nią urazu stawu ramiennego była przedmiotem postępowania toczącego się przez oboma sądami, co znalazło odbicie w uzasadnieniach orzeczeń (na co wskazano w postanowieniu SN z 30.10.2024 r., V KO 67/24 odmawiającym przyjęcia wniosku o wznowienie z powodu jego oczywistej bezzasadności), a przedstawiona opinia, nie pozwala na zakwestionowanie ustalenia o możliwości zachowania skazanej - w omawianym zakresie - w sposób ustalony w orzeczeniach sądów obu instancji, należało stwierdzić, że wniosek o wznowienie, który nie wymaga dalszego badania, nie może obiektywnie doprowadzić do wzruszenia prawomocnego orzeczenia i wydania orzeczenia diametralnie innego od orzeczenia już zapadłego. W tej sytuacji wniosek taki jako oczywiście bezzasadny musiał się spotkać z odmową jego przyjęcia. Wobec takiego rozstrzygnięcia wniosek o ustanowienie obrońcy z urzędu stał się bezprzedmiotowy.

Z tych względów postanowiono jak na wstępie.

[WB]

[a.ł]